

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 18. maj 2014

Kirkedag: 4.s.e.påske/B

Tekst: Joh 8,28-36

Salmer:

SK: 588 * 583 * 492 * 233,2 * 339

LL: 588 * 338 * 583 * 492 * 233,2 * 339

Som allerede nævnt og oplevet i gudstjenesten, så har dagens gudstjeneste også lidt farve af bededag.

Det er nu ikke nogen dum ting at have en særlig helligdag for bønnen. Det giver anledning til bøn, men også til at sætte fokus på bøn.

Tidligere biskop Monrad siger i en bog om bøn: ”Gud har et forhold til alle mennesker; men kun den bedende har et forhold til Gud.” Nu skal jeg ikke bedømme og dømme menneskers ægthed af kristentro og Guds-forhold; men jeg tror alligevel, at Monrad her peget lidt på det, der også er forskellen på en kulturkristen og en troende, bekendende kristen. Forskellen er, om der er et forhold til Gud. Et levende forhold. Og kan man forestille sig at være i et forhold, hvor man ikke beder til Gud? Derfor må jeg også mane til eftertanke, når nogle f.eks. i præstekredse opponerer mod bønner i gudstjenesten, og dette af hensyn til de mange ikke-troende kulturkristne. Det siges, at alle gudstjenestens bønner virker mærkelige på sådanne mennesker. Men vil det ikke også virke mærkeligt, både på kulturkristne og bekendende kristne, om ikke vi talte med vores Gud?

Jeg vil godt holde fast i betegnelsen ’kulturkristne’, dog uden at have til hensigt at udstøde nogle. Er der nogle, der føler sig

stødt, må det stå for egen regning. Men, hvis ikke vi holder fast i en eller anden form for forskel, og gør os den bevidst, så kan vi lige så godt sige om os alle, at vi er muslimer, buddhister, hinduister eller andet. For i alle religioner er der elementer, som går igen, og som vi alle på en eller anden måde også har med i vores livsanskuelse, fordi det er ganske fornuftigt. Men jeg er ikke muslim eller andet; jeg er kristen, for jeg har et forhold til Gud Herren, som Han åbenbarer sig i Kristus, og jeg har ikke et forhold til religionernes afguder.

Så vil nogle derimod indvende, at min teori ikke holder, for mange kulturkristne, som jeg her kalder dem, er jo døbt og dermed karakteriseres de som værende kristne. Og det er rigtigt. Men de har ikke et forhold til Gud – deres dåbs-Gud, og derfor har de ligeså meget glæde af deres dåb, som hvis den ikke havde fundet sted. Men – og det er vigtigt, de har en dåb, hvori Gud har forpligtet sig på at stå i forhold til dem, så de skal ikke gå så langt efter Gud.

I forbindelse med bøn siger Jesus noget, hvoraf jeg godt vil trække en enkelt sætning frem og trække med over i dagens gudstjeneste og dens tekstlige og salmemæssige sammenhæng.

Jesus siger: ”Den, der banker på, lukkes der op for.” Meningen med Jesu ord er jo, at banker vi på, så lukkes der op for os. Men sætningen kan faktisk også forstås således, at den, der banker, åbnes. Når vi banker på hos Gud åbner Han for os; når vi banker på hos Gud, åbner Han os.

Gud åbner os. Eller som Jesus siger i dagens evangelium: ”Sandheden skal gøre jer frie” og lidt længere henne i teksten: ”Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie.”

Sandheden og Sønnen er åbnende, frigørende og frigivende. Måske kan vi huske fra sidste søndags evangelium, at Jesus sagde om sig selv: ”Jeg er vejen, sandheden og livet.” Jesus er sandheden. Sandheden er Jesus. Måske kan vi også huske, at Pilatus spurgte Jesus i forhøret forud for korsfæstelsen: ”Hvad er sandhed?” Sandhed er Jesus. Jesus er sandhed.

Sandheden kendes i Jesu ord, siger han til jøderne. Og bliver vi i Jesu ord – altså tager dem til os og gør dem til norm og sandhed i vort liv, skal vi være hans disciple. Dét er at have et forhold til Gud, at være Jesu discipel ved at være i hans ord. Og det er ikke først og fremmest i hans ord om at hjælpe den nødlidende, opføre sig pænt og ikke slå nogen ihjel osv. Det er først og fremmest at holde Jesus som Guds Ord for sandt. Det er at se, at Jesus er sandheden om Gud. Jesus er sand i sine ord og gerninger. Jesus er sand i sit væsens guddommelighed og menneskelighed. Og det er at se, at sandheden om Gud Herren er Jesus. Som jeg sagde med et skjult citat fra Joh 1: Jesus er Guds Ord.

Bliver vi i det, vil vi også se, at Sønnen har gjort os frie. Jesus har frigjort os, så at vi må være virkeligt frie. Frie og ikke syndens slaver, som det hedder i evangeliet. Frie som fuglen, der slippes ud af fælden, som det blev navn i GT-salmen.

’Slave for synden’. Det falder virkeligt jøderne for brystet, at Jesus siger således. Dét er de ikke. Og det falder mange mennesker af i dag for brystet. Det er gammel snak. Vi er nået længere.

Både-og. Vi fornægter begrebet synd. Mange mennesker forbinder slet ikke noget med det. Og mange lukker af, når præsten begynder at tale om synd. Nogle ser for sig mørkemænd i Jylland, der fornægtede kortspil og dans og i det hele

taget at have det sjovt. Men når mennesker sidder i sjælesorg hos præsten, så handler det rigtig meget om det, der er gået galt; det, der fortrydes og angres. Det, der tynger, er det forkerte; det, der i Bibelen kaldes synd. Det er det, vi kan komme og læsse af ved Herrens bord, og få at vide, at han har sat os fri. Fri af tyngden og bundetheden til synden. Han **har** sat os fri. Billetten til frelsen **er** udstedt, og han står med den i sin fremstrakte hånd, vi skal bare række ud og tage imod, som vi rækker ud og tager imod ham i brød og vins skikkelse ved nadveren. Jesus har i sandhed gjort os frie fra at være slavebundet, fanget og fortabt i syndens løgn og bedrag.

Frigjorte i Kristus-sandheden er den nytestamentlige tekst et fortrinligt billede på. Beretningen om Paulus omvendelse.

Paulus var kristen-forfølger. Han var det nidkært og gerne og dygtigt. Og med fare for at lyde kynisk og koldblodig, så er det værste ved dette i denne sammenhæng ikke, at han slog mennesker ihjel. Jo, det var det or de pinte og plagede, forfulgte og dræbte. Men ikke for Paulus. Det værste var, at han troede, at sandheden om Jesus var en løgn. Og han troede, at hans løgn var sandhed. Det værste for Paulus var ikke hans syndige handlinger, men at han var bundet af løggen som værende sandhed. Han byggede sit liv på en løgn. Han byggede sit liv på det forkerte.

På Jesu tid var slaver blandt andet roere på de romerske galejer. Her sad de bundet og lænket til deres bæk i skibets dyb. De var bundet til deres slaveri, og gik skibet ned var de fortabte. man redede først en evt. last, før man måske tænkte på slaverne. Det er jo heller ingen, der i dag finder på at bjærge motoren eller gearkassen fra et synkende skib. Det var slavernes fortabte skæbne, og det er det billede, vi skal forstå Jesu ord i om at være bundet i slaveri af synden. Er vi bundet

til synden og løgneren, går vi ned med synd og løgn, når de afsløres i deres sande væsen.

Når Jesus har frigjort os, går vi ikke ned med skibet. Vi er ikke en del af skibet, af løgneren og synden, om end vi måske også benytter os af løgn og synd. Paulus blev jo heller ikke syndfri, fejlfri, da han blev frigjort fra sin vildfarelse ved at se sandheden om Jesus. Men han byggede derefter sit liv på Jesu frigørende sandhed. Vi behøver ikke bygge vort liv på fortabelsen, for vi ved om noget andet, om den frigørende sandhed – om Jesus.

Han er vores frihed. Han er vort liv. Han er vor Frelser.

Da Jesus talte sådan om sig selv og Gud, kom mange til tro på ham. Da Paulus senere rejste ud og fortalte mennesker om, hvad Jesus havde sagt, kom mange til tro på Jesus. Når ordet om Jesus lyder i sine mange forskellige former hos os i dag – skal det få folk til at tro på Jesus og blive fastholdt i troen på Jesus som sandheden, og i tro på sandheden om Jesus. Der er livets frihed, der er frihed i livet.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen